

det, hvor overlægen ikke eller kun i begrænset omfang ønsker at foretage svangerskabsafbrydelse, og man har derfor i almindelighed kunnet undgå at indlægge patienter på sådanne afdelinger.

Spørgsmål 23:

„Der ønskes en redegørelse for, hvad det betyder i lovforslagets § 8, at hun ikke har midler hertil“.

Svar:

Efter lovforslagets § 8, stk. 1, afholdes udgifterne i anledning af svangerskabsafbrydelse af kvinden selv. Har hun ikke midler hertil, afholdes udgifterne af statskassen. Svangerskabsloven af 1937 og den gældende svangerskabslov af 1956 indeholder en tilsvarende bestemmelse.

Som det fremgår af betænkningen side 18 er reglen uden større praktisk betydning. Udgifterne ved undersøgelsen af, om kvinden opfylder betingelserne for at få svangerskabet afbrudt, afholdes af mødrehjælpen, og reglen får derfor kun betydning for udgifterne ved hospitalsopholdet. Sygekasserne afholder imidlertid normalt disse udgifter for deres medlemmer, således at i det væsentlige kun de patienter, der ikke er medlemmer af nogen sygekasse, bliver afkrævet betaling for hospitalsopholdet.

Efter justitsministeriets praksis kan kvinder, der opfylder betingelserne for at være A-medlemmer af en sygekasse, få hospitalsudgifter i forbindelse med et abortindgreb refunderet af statskassen.

Spørgsmål 24:

„Under henvisning til lovforslagets § 9 bedes det oplyst, hvad ministeren vil gøre, for at tilskudsordningen bliver bedre kendt og benyttet?“

Justitsministeriet har henholdt sig til nedenstående svar fra indenrigsministeriet. Opmærksomheden henledes på det i betænkningens tekst omtalte tilsagn fra indenrigsministeren om gennem annoncering i forbindelse med lovforslagets ikrafttræden at søge at gøre tilskudsordningen bedre kendt.

Indenrigsministeriet:

Ad spørgsmål 24:

Under forudsætning af gennemførelsen af det i skrivelse herfra af 21. januar 1970

omtalte ændringsforslag, hvorefter tilskudsreglerne overføres til svangerskabshygjneloven, vil hjemmelen for at yde tilskud til kommuner bortfalde. Med hensyn til spørgsmålet om tilskud til private foreninger og organisationer til oprettelse og drift af seksualklinikker skal man henvise til det i betænkning II fra seksualoplysningsudvalget (side 51) anførte, hvorefter mødrehjælpen bør tage initiativet til efter behov at oprette yderligere klinikker udover de allerede eksisterende. Da der ikke vil blive brug for tilskud i henhold til svangerskabshygjneloven i de tilfælde, hvor mødrehjælpen opretter klinikker, er det indenrigsministeriets opfattelse, at der ikke er behov for nogen særlig indsats for, at denne del af tilskudsordningen bliver bedre kendt og benyttet.

Det vil derimod blive nærmere overvejet, i hvilket omfang der er behov for at gøre private foreninger eller organisationer, der påtager sig et oplysningsarbejde over for befolkningen, bekendt med tilskudsordningen.

Spørgsmål 25:

„Vil ministeren foranledige, at lægekonsultationer med henblik på svangerskabsforebyggende midler kommer under sædvanlige refusionsordninger?“

Justitsministeriet har henholdt sig til nedenstående svar fra indenrigsministeriet og socialministeriet. Opmærksomheden henledes på det i betænkningens tekst omtalte tilsagn fra justitsministeren om, at han i regeringen vil anbefale, at der søges gennemført en ordning, hvorefter udgifter til lægekonsultation med henblik på svangerskabsforebyggelse eller en væsentlig del af sådanne udgifter kan kræves refunderet.

Indenrigsministeriet:

Ad spørgsmål 25:

I henhold til lov nr. 200 af 8. juni 1966 om svangerskabshygjnejne er der hjemmel til 2 vederlagsfri lægeundersøgelser efter afslutning af et svangerskab, jfr. lovens § 1, stk. 1. I forbindelse med den første af disse undersøgelser skal der tilbydes den undersøgte vejledning om anvendelse af svangerskabsforebyggende metoder. Efter lovens § 6 kan der endvidere ydes personer mellem